

4. **Синенко С. І.** Розвиток післядипломної педагогічної освіти в країнах Західної Європи (Англія, Франція, Німеччина) : дис. ... канд. пед. наук : 13.00.04 / Синенко Світлана Іванівна. – К., 2002. – 269 с.

5. **Declaration and Recommendations of the forty-fifth session of the International Conference on Education.** – Geneva : IBE/UNESCO, ED/BIE/CONFINTED, 1996. – № 45/3. – 45 p.

6. **Teachers: Challenges of the 1990s. Second Joint Meeting on Conditions of Work of Teacher.** – Geneva : International Labour Organization, 1991. – 130 p.

Надійшла до редколегії 24.09.12

УДК 35

Леся КИСЕЛЬОВА

Національна академія державного управління
при Президентіві України

ВИЗНАЧЕННЯ ЄВРОПЕЙСЬКИХ СТАНДАРТІВ У СФЕРІ АРХІВНОЇ СПРАВИ І ДІЛОВОДСТВА

Досліджуються європейські стандарти у сфері архівної справи і діловодства. Розглядається участь Державної архівної служби України в міжнародних професійних форумах, зокрема Міжнародних конгресах архівів. Визначається можливість урахування українською державою європейських пріоритетів під час формування та реалізації державної політики у сфері архівної справи і діловодства.

Ключові слова: державна політика, архівна справа й діловодство, європейські стандарти.

Lesia Kiseleva. Определение европейских стандартов в области архивного дела и делопроизводства

Исследуются европейские стандарты в области архивного дела и делопроизводства. Рассматривается участие Государственной архивной службы Украины в международных профессиональных форумах, в частности Международных конгрессах архивов. Определяется возможность учета украинским государством европейских стандартов при формировании и реализации государственной политики в области архивного дела и делопроизводства.

Ключевые слова: государственная политика, архивное дело и делопроизводство, европейские стандарты.

Lesia Kuseleva. The definition of European standards in the field of the archived and office work

The European standards in the field of the archived and office work are investigated. Participating of Ukraine Government archived service is considered in international professional forums, in particular International congresses of archives. The possibility taking into account of European priorities the Ukrainian state at forming and realization of public policy in the field of the archived and office work is determined.

Key words: public policy, the archived and office work, European standards.

© Кисельова Л. А., 2012

У зв'язку з глобальним поширенням інформації зростає значення міжнародних стандартів в архівній справі та діловодстві. Загальна декларація прав людини проголошує, що кожен має право «здійснювати пошук, отримувати і поширювати інформацію та ідеї будь-якими засобами інформації і через будь-які кордони» [3, с. 4].

Європейські стандарти у сфері архівної справи і діловодства як сучасні загальноновизнані демократичні цінності європейської цивілізації мають слугувати орієнтиром проведення архівних реформ. Визначення їх набуває важливого значення для реалізації євроінтеграційного курсу країни.

Європейські стандарти у сфері архівної справи і діловодства потребують творчого осмислення й наукового обґрунтування. Питанням міжнародного архівного співробітництва та участі українських архівістів у міжнародних архівних форумах присвячено публікації Г. В. Боряка [1], Л. М. Левченко [6], І. Б. Матяш [8] та ін. Однак проблема формулювання європейських стандартів у сфері архівної справи і діловодства є маловивченою й потребує подальшого дослідження.

Мета статті – на основі аналізу резолюцій, рекомендацій та інших документів Міжнародної ради архівів (МРА) та ЄС, які висвітлюють стандарти, стратегії, цілі, основні ідеї, напрями розвитку архівної справи і діловодства, дослідити європейські стандарти в даній сфері життєдіяльності суспільства.

Визначенню стандартів, стратегій, пріоритетів, цілей, основних ідей, напрямків діяльності в архівній справі й діловодстві значну увагу приділяє МРА – неурядова всесвітня організація державних архівів, національних спілок архівістів, інших професійних та громадських об'єднань, пов'язаних з архівною справою, яка має дорадчий статус в ЮНЕСКО. Завдання МРА визначені її статутом (ст. 2): сприяти управлінню і використанню документів і архівів та збереженню архівної спадщини людства в усьому світі шляхом обміну досвідом, дослідженнями та ідеями у сфері фахового управління архівами і діловодства, а також управління й організації роботи архівних установ [9]. Структура МРА включає Міжнародний конгрес архівів, Генеральну асамблею МРА, регіональні відділення МРА, Виконавчий комітет, галузеві комітети, комісії, робочі групи, Міжнародну конференцію Круглого столу архівів. Найважливіші питання розвитку архівної справи професійно обговорюються на Міжнародних конгресах архівів, які проводяться раз на чотири роки.

На XIV Міжнародному конгресі архівів у 2000 р. внесено зміни до статуту МРА: створено нові регіональні відділення для Європи і Євразії: Європейське (EURBICA) та Євро-Азійське (EURASICA) регіональні відділення. Національним архівним службам надано право брати участь у роботі кількох регіональних відділень. Державна архівна служба України з 2000 р. є членом EURBICA та EURASICA.

Державна архівна служба України є членом МРА з 1956 р., провадить активну закордонну діяльність, має двосторонні угоди з архівними

службами та національними архівами багатьох країн світу. Державна архівна служба України та державні архівні установи її системи представляють державу на міжнародних професійних форумах – Міжнародний конгрес архівів, Міжнародна конференція «круглого столу» архівів та ін.

У 1996 – 2000 рр. представники державної архівної служби України входили до складу Виконкому МРА, Координаційного бюро європейських програм та Комітету з інформаційних технологій, у 2000 – 2004 рр. – обиралися до складу різних комітетів МРА: Комітету з архівного законодавства, Комітету зі збереження архівних документів у зоні помірною клімату, Комітету з професійної підготовки, Комітету архівів науки і технологій, Комітету літературних архівів [10].

Державною архівною службою України у 2004 р. у м. Києві організовано та проведено робоче засідання Комітету з правових питань Міжнародної ради архівів та міжнародні семінари «Архівне законодавство України і проблеми європейської і євроатлантичної інтеграції», «Архіви і катастрофи». У 2010 р. в м. Одесі проходили робочі засідання 11-ї Загальної конференції EURASICA, Консультативної ради керівників державних архівних служб держав-учасниць СНД та міжнародні наукові конференції: «Спільна архівна спадщина та національні архівні фонди», «Електронний документообіг та електронні архіви». Прагнення архівістів України до подальшого зміцнення та поглиблення міжнародного співробітництва у сфері архівної справи і діловодства свідчить про розуміння ними важливості прискорення процесу інтеграції до європейської та світової архівної спільноти.

Упродовж останніх двадцяти років було проведено п'ять Міжнародних конгресів архівів, значна кількість міжнародних професійних форумів та засідань Європейського парламенту, з урахуванням резолюцій яких розроблено ряд документів щодо професійної діяльності архівів, архівістів та діловодів, а також сформульовано рекомендації, у тому числі на вступ до ЄС, що, безумовно, має важливе значення для України.

У 1992 р. у Монреалі відбувся Міжнародний конгрес архівів «Професія архівіста в епоху інформації». Вагомою подією для архівістів став запропонований учасникам конгресу для розгляду та широкого обговорення проект Загального міжнародного стандарту архівного описування ISAD(G). XIII Міжнародний конгрес архівів «Архіви у кінці XX ст.: оцінка минулого і погляд в майбутнє» проходив 1 – 6 вересня 1996 р. у Пекіні (Китай). Генеральною Асамблеєю МРА 6 вересня 1996 р. прийнято Кодекс етики архівістів [5] – документ, що містить етичні норми, які регламентують поведінку представників професії архівіста. Кодекс спрямований на оптимізацію роботи архівістів, запроваджує високі стандарти поведінки архівістів, нагадує їм про професійну відповідальність за збереженість документів, сприяє зміцненню суспільного рейтингу представників цієї професії та довіри до них. Кодекс поширює дію на всіх, хто причетний до

контролю, нагляду, зберігання, забезпечення збереженості архівних документів, управління архівами. Таких осіб у кодексі визначено терміном «архівіст». Головні положення кодексу визначають, що пріоритетний обов'язок архівіста полягає в збереженні цілісності документів, які перебувають під його опікою. Ознаками професіоналізму архівіста вважаються об'єктивність і неупередженість, дотримання загальноприйнятих архівних норм і принципів, забезпечення архівної інформації, організація належного доступу до архівних документів, видання спеціальних довідників, систематичне підвищення професійного рівня, невикористання службового становища у власних інтересах, розвиток міжнародного співробітництва.

На XIV Міжнародному конгресі архівів «Архіви нового тисячоліття та інформаційне суспільство», який відбувся 21 – 26 вересня 2000 р. у Севільї (Королівство Іспанія), були надані такі рекомендації:

I. У сфері електронних документів та інформаційних технологій:

- 1) розширення доступу до змісту і функціонування автентичних електронних документів;
- 2) забезпечення архівістами зберігання й доступу до документів в інтересах забезпечення громадянських прав;
- 3) забезпечення громадянами рівних прав і можливостей щодо користування документальною спадщиною;
- 4) розвиток питань авторських прав на електронні документи, проведення досліджень і надання професійної допомоги комітетом з архівного законодавства МРА.

II. У сфері стандартизації:

- 1) розроблення комітетами та секціями МРА термінологічних та інших стандартів, що стосуються сфери їх професійної спеціалізації, сприяння їх запровадженню;
- 2) сприяння залученню національних органів стандартизації до активної участі в розробленні нових стандартів ISO в різних сферах архівної практики, проведення політики, базованої на стандартах ISO та МРА;
- 3) розширення архівістами, адміністраторами знань щодо техніки кваліфікованого вдосконалення управління архівами.

III. У сфері архівної освіти:

- 1) дотримання архівними установами та спілками принципів Кодексу етики МРА;
- 2) заохочування університетів включати курси архівознавства до обов'язкових дисциплін для тих, хто вивчає право, менеджмент, соціальні та психологічні науки, історію;
- 3) гарантування постійного вільного доступу до фондів архівних бібліотек, одночасно з розвитком потрібних ресурсів довідкової служби.

IV. У сфері професійного розвитку:

- 1) удосконалення інструментів дослідження професійних потреб;
- 2) створення органу, відповідального за підвищення ролі архівістів у зростанні суспільного значення архівів та їх використанні.

V. У сфері захисту культурної спадщини: продовження співпраці з ЮНЕСКО, розвиток програми збереження архівів колишніх репресивних режимів [4].

Резолюції, проголошені на XV Міжнародному конгресі архівів: «Архіви, пам'ять і знання» [7], який відбувся 23 – 29 серпня 2004 р. у Відні (Австрія), визначають: 1) захист рухомої й нерухомої культурної спадщини та життєво важливих документів; запобігання крадіжкам і нищенню документів і архівів; запобігання незаконній торгівлі архівними документами; 2) істотне значення архівів у збереженні культурного розмаїття; 3) забезпечення збереженості для майбутніх поколінь архівів, які є «серцем інформаційного суспільства», але вразливі в електронному середовищі; 4) розроблення стратегії збереження пам'яті націй, так само як і заохочення обміну спільною спадщиною на міжнародному рівні; 5) підтримка проектів МРА, спрямованих на поліпшення зберігання й забезпечення доступності архівів, що стосуються прав людини, архівів спорту та Олімпійського руху; 6) встановлення Міжнародного дня архівів. У рекомендаціях закликають Виконавчий комітет МРА розробити загальні принципи доступу до політичних архівів делікатного характеру.

Конгрес приділив серйозну увагу питанням управління документацією, у центрі уваги був міжнародний стандарт ISO 15489 – 2001 Information and documentation – Records Management. Архівісти розвинених країн розвивають діловодний напрям своєї діяльності і зміцнюють міжнародну інтеграцію у сфері діловодства; архівне співтовариство активно досліджує електронну документацію, особливо на стику «діловодство – архів», а також у сфері зберігання електронних документів.

У 2008 р. відбувся XVI Міжнародний конгрес архівів в Куала-Лумпур (Малайзія). Тема «Архіви, управління та розвиток: планування майбутнього суспільства» присвячувалася проблемам визначення й осмислення ролі й місця архівів у майбутньому суспільстві в умовах стрімкого розвитку інформаційних технологій і процесів глобалізації. Увагу привернули сесії, на яких висвітлювалися процеси комплектування архівів та зберігання архівних документів, зберігання та використання документів президентських і бізнесових архівів, нові проблеми й нові можливості, які виникли в наукових та університетських архівах ЄС, вивчення та застосування стандарту ISO 15489, програми підтримки генеалогічних досліджень, перспективи архівів у XXI ст. [7].

Важливе значення мають Рекомендації № R (2000) 13 Комітету Міністрів Ради Європи країнам-членам ЄС стосовно європейської політики доступу до архівів [12]: зважаючи на те що архіви визнаються невід'ємним і незамінним елементом культури, з огляду на складність публікацій, пов'язаних з відкритістю архівів, враховуючи підвищення інтересу суспільства до історії, інституційних реформ, усвідомлюючи, що краще розуміння недавньої європейської історії може сприяти

запобігання конфліктів, рекомендується всім урядам країн-членів вжити необхідних заходів для того, щоб: 1) прийняти законодавство про доступ до архівів, що відповідає духу принципів, сумісних з демократичними цінностями чи привести чинне законодавство у відповідність до цих принципів; 2) поширити цю рекомендацію, наскільки це можливо, для всіх органів і осіб, яких це стосується.

Європейський парламент виступає за забезпечення доступу до українських архівів секретних служб комуністичного режиму. Про це йдеться у схваленій 1 грудня 2011 р. Європейським парламентом резолюції, яка містить його рекомендації Раді ЄС, Єврокомісії та Європейській службі зовнішніх дій про переговори щодо угоди про асоціацію з Україною та надання країні європейської перспективи. Європейським парламентом пропонується визнати сподівання України відповідно до ст. 49 Договору про ЄС за умови, що країна виконуватиме всі критерії, зокрема щодо шанування принципів демократії, прав людини, засадничих свобод та верховенства права. Так, серед рекомендацій щодо інституційних аспектів є й така, що стосується доступу до архівів: «забезпечити відкриття українською владою доступу громадськості до архівів колишньої комуністичної служби безпеки; подібне відкриття є ключовим чинником для успішного національного примирення, зокрема з огляду на жахливі злочини, що мали місце протягом XX століття» [2].

Рада ЄС у рекомендаціях від 14 листопада 2005 р. [11] щодо пріоритетних дій, спрямованих на активізацію співпраці в архівній справі в Європі, пропонує такі заходи в галузі архівної справи:

1. Забезпечення збереженості та запобігання втратам в європейських архівах:

– розроблення Європейською архівною групою стандартного плану дій з метою поліпшення заходів профілактики пошкоджень архівних документів у контексті природних катастроф та інших катаклізмів;

– сприяння Європейською архівною групою активізації діяльності європейських країн, спрямованої на зберігання та відновлення пошкоджених архівних документів;

– створення та розвиток національними архівними службами країн ЄС, архівними службами установ ЄС стандартів та характеристик для зведення нових архівних будівель.

2. Поглиблення європейської міждисциплінарної співпраці щодо подальшого розвитку електронних документів та архівів у межах робочого плану Ради ЄС в галузі культури:

– координація діяльності щодо оцифрування;

– активізація співробітництва у сфері автентичності, довгострокового зберігання та доступності електронних документів та архівів.

3. Створення та підтримка національними архівними службами країн ЄС Інтернет-порталу для європейських документів та архівів, який уможливить спрощений міжнародний доступ до документів та архівів

країн і установ ЄС. Інтернет-портал можна розмістити на сервері ЄС або національної архівної служби однієї з європейських країн.

4. З метою поширення зразків найкращого досвіду в галузі національного та європейського законодавства з питань менеджменту, доступу до документів та архівів національні архівні служби країн ЄС та архівні служби установ ЄС повинні:

– проводити моніторинг запровадження нових законопроектів в архівній галузі в будь-якій країні ЄС з метою виявлення зразків найкращого досвіду, зокрема стосовно вимог до управління, доступу до документів та архівів;

– об'єднати дані архівного законодавства та інших відповідних законів на національному та європейському рівнях, відтак, шляхом створення загальної бази даних сприяти проведенню консультацій з метою оптимального поширення цього законодавства.

5. Запобігання крадіжкам архівних документів: національним архівним службам країн ЄС необхідно скласти план дій та розробити загальні рекомендації щодо обміну інформацією та кращим досвідом стосовно протистояння архівним крадіжкам та поліпшення відшукування викрадених документів.

Сьогодні архівіст та діловод мають бути професійно підготовленими для впровадження новітніх технологій, розвиток яких є бурхливим і стрімким. Документи, які раніше існували лише на паперовій основі, трансформуються у цифрові, повсюдно впроваджується електронний документообіг. Архівіст та діловод XXI ст. повинні мати відповідну освіту та навички, що дасть можливість зберегти світову документальну пам'ять, зробити її доступною для майбутніх поколінь.

Європейські стандарти у сфері архівної справи і діловодства виокремлюються зі сформульованих рекомендацій в ухвалених документах Європейського парламенту та МРА, зокрема її Міжнародного конгресу архівів, вибудовуються за такими основними позиціями: 1) збереження архівів як «серця інформаційного суспільства» (збереження й захист документів і архівів, розвиток матеріально-технічної бази архівів, запобігання крадіжкам і нищенню документів і архівів, незаконній торгівлі архівними документами, використання новітніх технологій при реставрації та консервації архівних документів та ін.); 2) відкритість архівів світу і лібералізація доступу до них (загальнодоступність документів і архівів, розсекречення, створення віртуальних архівів та читальних залів з організацією доступу користувачів до таких документів та ін.); 3) актуалізація правової бази архівної справи, розробки нових законодавчих актів (стосовно вимог до управління, доступу до документів та архівів, розвиток питань авторських прав на електронні документи та ін.); 4) ефективне реагування архівів на стрімко змінювані концепції й технології щодо управління інформацією в сучасному світі (підтримка архівних установ у поліпшенні та забезпеченні прозорості управління, розвиток діловодного напрямку діяльності, надання архівним установам функції

управління електронними документами, забезпечення розширення доступу до змісту і функціонування автентичних електронних документів та ін.); 5) високий рівень професіоналізму та зміцнення іміджу архівістів (ознаками професіоналізму архівіста вважаються об'єктивність і неупередженість, дотримання загальноприйнятих архівних норм і принципів, забезпечення архівної інформації, організація належного доступу до архівних документів, систематичне підвищення професійного рівня, невикористання службового становища у власних інтересах, розвиток міжнародної співпраці та ін.).

Українській державі необхідно враховувати європейські стандарти під час формування та реалізації державної політики у сфері архівної справи й діловодства. Використання європейського досвіду в цій сфері необхідно впроваджувати, передусім, через нові правові норми.

Перспективу подальших досліджень вбачаємо в актуалізації європейських стандартів у сфері архівної справи й діловодства.

Список використаних джерел

1. **Боряк Г. В.** Виклик часу. Нові стратегічні ініціативи міжнародного архівного співробітництва / Г. В. Боряк // Архіви України. – 2001. – № 6. – С. 66 – 72.
2. **Європарламент** ухвалив рекомендації щодо переговорів з Україною. – Режим доступу : eas.europa.eu/delegations/ukraine/press_corner/all_news/news/2011/2011_12_05_2_uk.htm.
3. **Загальна** декларація прав людини / М-во юстиції України. – К. : Логос, 1998. – 8 с.
4. **З матеріалів** XIV Міжнародного конгресу архівів // Архіви України. – 2001. – № 1 – 2. – Режим доступу : www.archives.gov.ua/Publicat/AU/2001-1-2-04.php.
5. **Кодекс** етики архівістів. Прийнято XIII сесією Генеральної Асамблеї Міжнародної ради архівів (Пекін, 6 вересня 1996 року). Додаток 4 // Основні правила роботи державних архівів України. – К., 2004. – 334 с.
6. **Левченко Л.** XVI Міжнародний конгрес архівів та розвиток національних архівів Малайзії (за результатами роботи української делегації у м. Куала-Лумпур) / Л. Левченко // Архіви України. – 2009. – № 1 – 2. – С. 180 – 191.
7. **Матеріали** XV Міжнародного конгресу архівів «Архіви, пам'ять і знання»: нове гасло «відкритого конгресу» відкритого суспільства. Офіційні документи // Архіви України. – 2004. – № 4 – 6. – С. 5 – 15.
8. **Матяш І.** XV Міжнародний конгрес архівів за загальною темою «Архіви, пам'ять і знання» / Ірина Матяш // Студії з архівної справи та документознавства. – Т. 12. – К., 2004. – С. 237 – 241.
9. **Міжнародна** рада архівів. Статут. – Режим доступу : www.archives.gov.ua/NB/MRA.pdf.
10. **Міжнародні** контакти та співробітництво. Довідка. – Режим доступу : www.archives.gov.ua/International.
11. **Рекомендації** Ради Європейського Союзу від 14 листопада 2005 р. щодо пріоритетних дій, спрямованих на активізацію співпраці в архівній справі в Європі (2005/835/ЕС) // Архіви України. – 2006. – № 1. – С. 243 – 246.
12. **Рекомендація** № R (2000) 13 Комітету Міністрів країнам-членам стосовно європейської політики доступу до архівів (прийнята Комітетом

міністрів 13 липня 2000 року на 717 зустрічі членів Комітету Міністрів Ради Європи). – Режим доступу: www.archives.gov.ua/Publicat/Visnyk/v-2000-4_4.php.

Надійшла до редколегії 06.09.12

УДК 332:33.012.332

Олена МЕЛЬНИЧЕНКО

Національна академія державного управління
при Президентові України

Одеський регіональний інститут державного управління

РЕГІОНАЛЬНА УПРАВЛЯЮЧА КОМПАНІЯ ЯК СКЛАДОВА ОРГАНІЗАЦІЙНОГО МЕХАНІЗМУ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ УПРАВЛІННЯ ДЕРЖАВНОЮ ВЛАСНІСТЮ

Дається визначення регіональної управляючої компанії як організаційного механізму підвищення ефективності управління державною власністю. Пропонується концепція створення регіональної управляючої компанії.

Ключові слова: державне управління, корпоративні права, корпоративне управління, майно, державна власність, управляюча компанія, суспільство, держава.

Олена Мельниченко. Региональная управляющая компания как составляющая организационного механизма повышения эффективности управления государственной собственностью

Приводится определение региональной управляющей компании как организационного механизма повышения эффективности управления государственной собственностью. Предлагается концепция образования региональной управляющей компании.

Ключевые слова: государственное управление, корпоративные права, корпоративное управление, имущество, государственная собственность, управляющая компания, общество, государство.

Olena Melnychenko. Regional management company as a component of organizing mechanism for increasing the efficiency of state property

The definition of regional management company as a component of organizing mechanism for increasing the efficiency of state property are given.

Key words: the government, corporate, corporate governance, property, state property management company, society, state.

Управління державною власністю в регіоні передбачає певні цілі: інфраструктурні, політичні, соціальні, економічні й фінансові. Ці цілі стосуються відносин із центром й іншими регіонами, зайнятості населення й підвищення рівня життя, розвитку економіки регіону, залучення інвестицій, поповнення бюджету регіону, збільшення вартості державної частки в регіоні. Дані цілі визначають основні завдання

© Мельниченко О. С., 2012

управління державною власністю в регіоні: використання інструментів фінансового ринку для залучення портфельних інвестицій у регіон; реструктуризація виробничих підприємств і створення сучасних високотехнологічних виробництв; розвиток інноваційного й науково-технічного потенціалу регіону; проведення збалансованої цільової політики щодо приватизації й продажу часток державної власності; удосконалення форм управління державними пакетами акцій.

Логічним наслідком приватизації є формування сектору корпоративних прав держави. Це висуває на перший план проблему пошуку національної моделі управління, забезпечуючи досягнення максимальної ефективності функціонування державно-корпоративної власності в Україні.

Аналіз останніх досліджень і публікацій показує, що вагомий внесок у розробку вихідних засад і механізмів державного управління в період перехідної економіки зробили українські фахівці В. Г. Бодров, В. Є. Воротін, Ю. Ковбасюк та ін. У вітчизняній літературі проблеми трансформації власності відображаються в працях таких учених, як А. Н. Бондар, С. А. Давимука, В. Є. Воротін, А. Гальчинський, О. Й. Пасхавер, О. Д. Рябенко, М. В. Четов та ін.

Метою статті є визначення найбільш дієвого механізму підвищення ефективності управління державною власністю регіону, який дозволить вирішити поставлені завдання: забезпечення обґрунтованості й оптимальності управлінських рішень стосовно розпорядження власністю на основі чітких кількісних і якісних критеріїв; залучення до управління державною власністю професійних керівників компаній і формування системи управління власністю з використанням інститутів довірного управління, спеціалізованих холдингових компаній, інвестиційних фондів, а також залучення професіоналів як представників регіону в органи управління товариств із державною часткою власності; здійснення приватизації часток державної власності в регіоні й нерухомого майна, обґрунтування вибору способу приватизації (аукціон, конкурс, внесення в статутний капітал нової компанії, продаж за підсумками довірного управління, продаж на фінансовому ринку через організатора торгівлі); удосконалення системи контролю й мінімізація ризиків під час управління державною власністю в регіоні [2].

Довірче управління є найбільш ефективним способом для довгострокового управління майном із передачею об'єкта управляючої компанії, але зі збереженням за засновником управління права власності на об'єкт управління. При довірчому управлінні регіональна влада ставить перед управляючою компанією такі завдання: збільшення отриманого від управління власністю доходу; збільшення вартості об'єкта власності. При цьому мається на увазі, що ці завдання можуть бути вирішені за певний період і за умови успішного проведення спеціальних заходів, спрямованих на вдосконалення технічних й експлуатаційних характеристик, залучення інвестицій, випуск нової продукції, інновації і т. п. Вирішення цього завдання пов'язане з